

prima instanță - S. Bleșceaga,
instanța de apel –I. Cimpoi, N. Simciuc, V. Brașoveanu,

ÎNCHEIERE

16 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:
Președintele completului,
Judecători

Valeriu Doagă
Iuliana Oprea
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către recurentul societatea cu răspundere limitată "Levdalex",

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de societatea cu răspundere limitată "Levdalex" împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău și Inspectoratului Fiscal Principal de Stat privind anularea actelor administrative,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 29 octombrie 2015, prin care s-a respins apelul declarat de către societatea cu răspundere limitată "Levdalex", s-a admis apelul declarat de Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău, s-a casat hotărârea judecătoreiei Rîșcani mun. Chișinău din 27 mai 2015 și s-a emis o hotărâre nouă de respingere a pretențiilor înaintate de societatea cu răspundere limitată "Levdalex",

c o n s t a ț ă:

La 12 iunie 2013 societatea cu răspundere limitată "Levdalex" s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat în care a solicitat anularea Deciziei Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 261 din 24 iunie 2013,

- anularea Deciziei Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău nr.208 din 28 martie 2013,
- anularea Deciziei Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 806/3/10 din 28 februarie 2013,
- anularea Actului de control al Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău nr. 1-576975 din 07 februarie 2013.

În motivarea acțiunii a reiterat că, la 07 februarie 2013 Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău a efectuat un control fiscal la sediul societății cu

răspundere limitată "Levdalex" și în temeiul controlului efectuat au întocmit Actul de control nr.1-576975 în concluzia căruia s-a menționat că întreprinderea a încălcat prevederile art. 8 alin.2) lit. f) nefiind prezentate la prima cerere persoanelor cu funcție de control documentele de proveniență a mărfii și art. 123 alin.5) Codul fiscal, prin comercializarea băuturilor alcoolice pasibile mărcii cu timbre de acciz, pe care sunt aplicate timbre de acciz nevalabile și scoase din circulație asupra câtorva sticle de băuturi spirtoase.

Susține că la 28 februarie 2013 a fost emisă Decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău nr.806/3/10 prin care i-a fost aplicată amendă în mărime de 10000 lei conform art.253 alin. 1) Codul fiscal, pentru neprezentarea la prima cerere a documentelor de proveniență a mărfurilor și 50000 lei, amendă conform prevederilor art. 262 Codul fiscal, pentru comercializarea băuturilor alcoolice pasibile mărcii cu timbre de acciz, pe care sunt aplicate timbre de acciz nevalabile.

Indică că cu decizia și actul Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău nu este de acord.

Invocând ilegalitatea Deciziei nr.806/3/10 din 28 februarie 2013, a înaintat contestație, iar prin Decizia nr.208 din 28 martie 2013 s-a respins contestația, ca neîntemeiată, ulterior în conformitate cu art. 268 alin. (1) și art. 269 alin. (2) Codul fiscal, a contestat Decizia nr.208 din 28 martie 2013, la Inspectoratul Fiscal Principal de Stat. Prin decizia nr.261 din 24 mai 2013 Inspectoratul Fiscal Principal de Stat a respins contestația contribuabilului, ca neîntemeiată.

Consideră că deciziile Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău și sunt abuzive și contrare legislației în vigoare. La efectuarea controlului inspectorii fiscali nu au luat în considerație documentele prezentate și a ignorat actele prezentate.

Susține că amenda aplicată pentru comercializarea băuturilor alcoolice pasibile mărcii cu timbre de acciz, pe care sunt aplicate timbre de acciz nevalabile și scoase din circulație asupra câtorva sticle de băuturi spirtoase, este nelegală deoarece astfel de băuturi nu se aflau în magazin și nu putea fi supus verificării. Pretinsa încălcare a legislației fiscale nu este probată corespunzător, și nu există preținsele sticle puse în comercializare, mărcile de acciz invocate ca fiind nevalabile și nici o expertiză care ar confirma nevalabilitatea mărcilor de acciz.

Invocă că în cazul în care aceste sticle cu băuturi alcoolice cu marca de acciz expirate, existau în magazin, ele puteau și trebuiau fi ridicate (confiscate) pentru efectuarea expertizei corespunzătoare și pentru a putea fi prezentate ca probă. Reieșind din faptul că acestea nici nu au existat.

Consideră că, organul fiscal nu a respectat procedura de examinare a cazului de încălcare fiscală potrivit art.270 din Codul fiscal, la prezentarea reprezentantului reclamantului pentru examinarea cazului dat, nu i-a fost respectat dreptul privind oferirea de explicații și depunerea de documente confirmative, fiindu-i înmănată doar Decizia nr. 806, pe marginea acestui caz.

Mai susține că organul fiscal a omis inclusiv termenul de examinare a cazului de încălcare fiscală potrivit art. 246 Codul fiscal, Actul controlului fiscal este din 07 februarie 2013, iar Decizia de examinarea a cazului de încălcare a legislației fiscale și de aplicare a sancțiunii este emisă la 28 februarie 2013.

Prin cererea de concretizare a pretențiilor din 05 noiembrie 2014, societatea cu răspundere limitată "Levdalex" și-a menținut pretențiile înaintate inițial, invocând suplimentar că, pretinsele băuturi alcoolice cu timbru de acciz nevalabile nu au existat niciodată spre comercializare în magazinul său, motiv din care Inspectoratul Fiscal nici nu le-a ridicat sau sechestrat pentru a fi aduse ca probe, iar prin prisma cauzelor similare, organul fiscal urma să ridice sticlele de băuturi alcoolice cu mărcile de acciz în litigiu pentru a fi supuse expertizei și ulterior să servească pentru eventuala sancționare în baza raportul de expertiză, acțiuni care nu au fost întreprinse de Inspectoratul Fiscal de Stat mun. Chișinău.

În cadrul examinării cauzei în fond a fost atras în proces în calitate de copârț și Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău.

Prin hotărârea judecătoreiei Rîșcani mun. Chișinău din 27 mai 2015 s-a admis parțial cererea de chemare în judecată înaintată de societatea cu răspundere limitată "Levdalex".

S-a anulat decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău nr.806/3/10 din 28 februarie 2013 în partea ce ține de aplicarea amenzii în sumă de 50000 lei, pentru comercializarea băuturilor alcoolice pasibile mărcării cu timbre de acciz, pe care sunt aplicate timbre de acciz nevalabile, aplicată potrivit prevederilor art. 262 Codul fiscal. În rest pretențiile societății cu răspundere limitată "Levdalex", s-au respins ca neîntemeiate.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 29 octombrie 2015 s-a respins apelul declarat de societatea cu răspundere limitată "Levdalex".

S-a admis apelul Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău, s-a casat hotărârea judecătoreiei Rîșcani mun. Chișinău din 27 mai 2015 și s-a adoptat o hotărâre nouă prin care s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de societatea cu răspundere limitată "Levdalex".

La 21 ianuarie 2016 societatea cu răspundere limitată "Levdalex" a declarat recurs împotriva hotărârilor judecătorești cerînd, casarea integrală a deciziei Curții de Apel Chișinău din 29 octombrie 2015, casarea parțială a hotărârii judecătoreiei Rîșcani mun. Chișinău din 27 mai 2015, admiterea recursului, și emiterea unei noi decizii de admitere a cererii de chemare în judecată înaintată de societatea cu răspundere limitată "Levdalex".

În motivarea recursului a invocat că, nu este de acord cu soluția instanței de apel, este contrară prevederilor legale fiind adoptată cu interpretarea eronată a circumstanțelor de drept și de fapt. Instanța de apel la examinarea apelului a încălcat prevederile art. 385 și art.373 Codul de procedură civilă depășindu-și împuternicirile.

Susține că societății cu răspundere limitată "Levdalex" i-au fost imputate incorect săvîrșirea unor încălcări a legislației fiscale și aplicate sancțiuni ilegale. Faptul neprezentării documentelor de proveniență a mărfii și împiedicarea efectuării controlului fiscal, nu a fost probat.

Consideră recurentul că instanța de apel nu a dat o apreciere legală și nici nu s-a expus asupra faptelor, nu a constatat și elucidat corect circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii. Prin acțiunile reprezentanților Inspectoratului Fiscal de Stat au fost lezate drepturile contribuabilului la un proces echitabil în sensul art. 6 al Convenției CEDO.

Recurentul și-a întemeiat pretențiile invocate în recurs prin prisma

prevederilor art. 432, alin. (2), lit. a) și b) Codul de procedură civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Potrivit scrisorii de comunicare a Curții de Apel Chișinău (f.d.164), decizia motivată a fost expeditată în adresa participanților la proces la 13 noiembrie 2015, însă la materialele dosarului nu există dovada legală de recepționare, astfel instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și recursul declarat la 21 ianuarie 2016 este depus în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate

în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin.(4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Argumentele invocate de către recurent poartă un caracter declarativ, se combat cu probe administrate și nu au suport legal.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material, procedural și apreciind corect probele administrate a emis o hotărâre legală, iar argumentele invocate de societatea cu răspundere limitată "Levdalex" în cererea de recurs poartă caracter declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către societatea cu răspundere limitată "Levdalex", se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Valeriu Doagă

Judecători

Iuliana Oprea

Dumitru Mardari